

23 HET PODIUM OF “DE RECHTERSTOEL” VAN GOD EN ZIJN CHRISTUS

God heeft gezworen dat Hij de aanbidding van elke knie en de bijval van elke tong zal winnen. Voor Zijn *bêma* of podium moeten allen komen (Rom. 14:10). Dit is volledig in harmonie met Zijn opzet om bij de voleinding allen met Zichzelf te verzoenen³ (Col. 1:20). Pas dan, nadat de ongelovige is gericht en verlevendigd, zal dat volledig bereikt zijn. Maar degenen die geloven zullen veel eerder dit gezegende doel bereiken: in de eerste opstanding, wanneer Israëls heiligen zullen opstaan, en, nog eerder, wanneer degenen van deze geheime huishouding voor het podium van Christus zullen verschijnen, en een ieder rekenschap van zichzelf zal geven aan God. (Rom. 14:12).

Tot nu toe hebben we de grootse opzet van God benadrukt om de gehele mensheid te redden, te rechtvaardigen en te verlevendigen en uiteindelijk het gehele universum te verzoenen³. Vanaf nu zou het goed kunnen zijn om een waarheid die nog kostbaarder en fundamenteler is onder de aandacht te brengen van een ieder die God en Zijn Woord lief heeft. Niet alleen zullen al Zijn Schepselen zegen ontvangen, maar *HIJ zal door allen verheerlijkt worden. God Zelf* is de grote Begunstigde van Zijn wonderlijke werkzaamheden. Ik hoop oprecht dat zelfs degenen die Zijn duidelijke uitspraken betreffende het zegenen van al Zijn vijanden weigeren te geloven, niet zullen ontkennen dat *Hij* de aanbidding van *elke* knie en de bijval van *elke* tong zal krijgen, want *Zijn eed staat er achter*.

Allen zullen rekenschap van zichzelf geven op de twee grote keerpunten van de eonen. Voor de ongelovige zal het bij de grote witte troon plaats vinden, nadat de huidige aarde is weggevaagd. Voor de gelovige zou het in de nabije toekomst kunnen gebeuren,

tussen de kwade en de goede eonen, als voorbereiding op het millennium op aarde en ons vertrek naar de hemelingen. In het kort volgt het op 's mensen huidige bestaan in vernedering en ellende en gaat het vooraf aan zijn toekomstige leven in heerlijkheid en gelukzaligheid. En dit is precies wat ervan zou moeten worden verwacht. Zolang de mensheid God niet geeft wat Hem toekomt, kan er en mag er geen zegen van betekenis zijn. Maar wanneer het ras of een deel ervan tot volle erkenning van de Godheid komt, zal zegen ongetwijfeld overvloeien.

Het podium zal het tweede grote keerpunt in onze beleving zijn. Toen we net tot geloof waren gekomen, zijn de meesten van ons betreffende onze zonden onderwezen. Geloof in het bloed van Christus bevrijdde ons van alle veroordeling. Omdat onze daden niet tegen ons gerekend zullen worden, waren we gelukkig. Maar wat we *zijn* was niet zo bevredigend. Nog steeds sterfelijk, ondervonden we al snel dat we niet van de *aanwezigheid* van zonde bevrijd waren en onder geen voorwaarde van de *kracht* ervan verlost. Om God te kunnen behagen moesten we *sterven* voor de zonde. *Dood* en *kruisiging* zijn nu de middelen om uit de slavernij ervan te ontsnappen. Maar dit zal worden omgekeerd in de opstanding. Dan zullen we *leven* en *heerlijkheid* genieten. We zullen zelfs van de aanwezigheid van zonde verlost zijn en vrij van haar kracht zijn, omdat we onsterfelijk zullen zijn. Het podium is de introductie hiertoe. Ons gehele verleden zal in de smeltkroes worden gedaan voor een afsluitende evaluatie, zodat al de huidige ergerlijke en lastige problemen zullen worden afgehandeld, en dat wat van waarde is behouden zal worden.

De sleutel-woorden welke het podium beschrijven zijn *verlichting*, *manifestatie*, *terugontvangen* en *applaus*. Deze zijn nauw verbonden met richten, maar zonder de scherpe kanten ervan. Ze zijn niet het gevolg van Gods verontwaardiging, zoals in het geval van de ongelovige, maar van Gods heiligheid, welke op het verwijderen staat van alles wat in de toekomst een bron van kwaad zou kunnen zijn. Hij zal de verborgen dingen der

onze veiligheid en zekerheid te betwijfelen: “*Hij blijft getrouw—Hij kan Zichzelf niet verloochen.*” Het is *Zijn* werk en *Zijn* woord dat ons redt, *niet het onze*. We hoeven niet te volharden, of wat dan ook te doen, om gered te worden. Zelfs de hoeveelheid en de kwaliteit van ons geloof of ongeloof is niet van belang. Indien *wij* voldoende geloof ontberen om te volharden, dan tast dat onze redding niet aan, maar onze beloning. De kleinste vonk van vertrouwen in Hem is alles wat nodig is om te delen in de oneindige waarde van Zijn offer. Maar er is meer voor nodig om voor de eonen der eonen deel te hebben aan deze heerlijke universele heerschappij. Slechts de apostelen en de getrouwen zullen op aarde heersen. Alleen degenen die nu volharden onder lijden vanwege Hem zullen in de hemelen te midden van de hemelingen heersen.

A.E. Knoch

Vertaling van:
Suffering and Endurance

Hoofdstuk 25 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

duisternis in het licht brengen, en de raadslagen van het hart onthullen (1 Cor. 4:5). De werkelijke waarde van ons dienen ligt in het onderliggende *motief*, niet in het zichtbare slagen of falen ervan. Als het louter voor Zijn heerlijkheid wordt gedaan, zal het zeker applaus vinden. Maar als het ego-centrisch is, zal het het vuur niet overleven. En wij zullen blij zijn het te zien verdwijnen.

Het is nuttig op te merken dat de *bêma*, of het podium, alleen in die gedeelten van Paulus brieven voorkomt, welke het *gedrag* behandelen, in de tweede helft van Romeinen en in Corinthen. Het wordt niet genoemd daar waar het evangelie de aandacht vraagt. Het bekommert zich over de *wandel* van de heiligen, en beïnvloedt hun *redding* niet. Rechtvaardiging is *niet* uit werken, maar het podium behandelt *louter* daden. Het geschenk in de ene is *genade*, de ander is een beproeving door *vuur*. Onze *zonden* werden in het verleden, in het gericht van Christus op het kruis vereffend, het podium van Christus zal ons in de toekomst voor ons *dienen* belonen. Mogen we in onze overdenkingen altijd het grote contrast herinneren dat deze grote thema's vormen, opdat we niet de vreugde van onze redding zullen verliezen door die in geringste mate op onszelf te baseren.

Rechtvaardiging bevrijdt van alle veroordeling. Het is niet beperkt tot onze zonden als ongelovigen. Het omvat ook wat we als gelovigen doen. De rechtvaardigheid die in Christus de onze is, is goddelijk. God vormt elk van onze daden, door de alchemie van het kruis, om tot een bron van heerlijkheid voor Hemzelf en zegen voor Zijn schepselen. Toch houdt dit niet in dat we in onszelf zondeloos zijn, of dat we op dezelfde voet mogen doorgaan. In het licht van Gods Woord leren we over onszelf en proberen kwaad te mijden en naar het goede te streven. Maar we worden hierin erg gehinderd door het vlees, dat nog steeds bij ons is. Dit is een langzaam proces, dat in dit leven nooit zal worden afgerond. In de opstanding echter, met onze onvergankelijke lichamen, wordt het gehele proces voor het podium voltooid.

Velen echter zijn geneigd deze toekomstige toets te vrezen, in het bijzonder wanneer hun geweten niet schoon is, of hun omgang met hun medegelovigen te wensen over laat. Dit is een gezonde angst, maar laat ons dankbaar zijn dat ons niet wordt gevraagd de test te ondergaan met onze huidige, sterfelijke lichamen. Wanneer we voor Hem worden gepresenteerd, zullen we met een krachtig, heerlijk gestel bekleed zijn, en in staat zijn de zoekende vurige vlammen te verdragen. Bovendien zullen we alles verwelkomen dat elk geschil en verdeeldheid kan ophelderen waardoor onze omgang met elkaar op aarde werd bedorven. Er is niemand die over onze zaak kan beslissen totdat onze Heer dat in die dag Zelf zal doen.

Het podium van Christus behandelt niet alleen het dienen van de heiligen in relatie met hun Heer, maar, met het oog op de toekomst, is één van de voornaamste functies ervan om de relaties tussen de heiligen onderling op te helderen. Na het podium zal het niet langer nodig zijn te verdragen en te verduren, want we zullen door onsterfelijkheid ertoe worden aangezet het goede te doen, evenals het stervensproces ons nu het verkeerde laat doen. Genade zal daarna niet langer nodig zijn in de omgang met elkaar. Alleen het verleden blijft over om afgehandeld te worden. Gods zoeklicht zal alles verlichten. Recht en onrecht zullen ogenblikkelijk duidelijk zijn, en we zullen blij zijn om het slechte van ons vernietigd en het onrecht gecompenseerd te zien.

Elk richten of rechtzetten van dingen terwijl we in onze sterfelijke, zielse lichamen zijn moet noodzakelijkerwijs een pijnlijke procedure zijn. De ongelovige zal dit ondervinden bij de grote witte troon. Wij zouden dit ook ondervinden als we zouden proberen alles in dit leven recht te zetten. Het is niet prettig om te beseffen dat we verkeerd geweest zijn. Hoe gevoeliger het geweten is, hoe ellendiger we ons voelen bij de gedachte God of een van Zijn schepselen te ontstemmen. Het is een enorme opluchting om uit te kijken naar een tijd wanneer alles opgehelderd zal worden door de Enige Die competent is, wanneer

tot slechts een zeer klein deel van Gods schepping. Vergeleken met de uitgestrektheden van het universum wordt haar grootte onbetekenend. Ons hemels rijk is onnoemelijk veel weidser en haar heerlijkheden grootser. Het is verbazingwekkend hoeveel een mens wil verdragen en welke risico's hij wil nemen om de heerschappij te verkrijgen van zelfs het kleinste van de aardse regeringen. Het is daarom niet vreemd dat Paulus ermee rekent dat het *lijden* van de huidige tijd niet de vergelijking verdient met de heerlijkheden die aan ons geopenbaard zullen worden (Rom. 8:18). We moeten niet naar deze beproeving kijken als een bestraffing van gedane zonden, of als straf voor wat dan ook, maar veel meer als een voorrecht, dat zowel onszelf als de hemelse schepselen ten voordele zal strekken en een kleine rol zal spelen in Gods grote plan tot zegen voor heel de schepping. Laten we ons verblijden in kwellingen die volharding zullen voortbrengen (Rom. 5:3) en een kroon zullen zetten op onze verootmoedigde hoofden.

HET LOT VAN HEN DIE HEM VERLOOCHENEN

We hebben er al op gewezen dat volharding essentieel is voor de *redding* in het geval van de Besnijdenis bij de crisis wanneer het koninkrijk aanvangt. Maar bij de *Onbesnedenheid* dat is essentieel om te mogen *regeren* in hun hemelse gewesten. En wat zal er van ons worden als we niet volharden, maar Hem verloochenen? *Hij zal ons ook verloochenen*. Totdat ik deze zaak nauwkeurig in zijn context bestudeerde, was deze verklaring gevuld met angst en vreesde ik voor mijn redding. Maar later, toen ik werd bevestigd in de grote waarheid dat onze daden niets te maken hebben met onze verlossing, die geheel afhangt van *Zijn* trouw aan Zijn Woord, daagde het bij me dat, indien wij Hem verloochenen, we wel ons recht verspelen om te *heersen*, maar niet alle andere zegeningen.

Het is juist de volgende zin die ons zou moeten weerhouden

en dit kan ten dele hun antagonisme aan de heiligen met een hemelse roeping verklaren.

Deze machtige geestelijke regeringen lijken de hemelse gewesten te bezetten die aan ons beloofd zijn. Zij zijn als de Kanaänieten in het beloofde land, die Israël tegenstonden, totdat Jozua het volk hun lotdeel binnenleidde. Wij kunnen niet op vrede met hen rekenen zolang we op aarde zijn en we ze niet verdrongen hebben onder de hemelingen. In de tussentijd echter, weerstaan we ze niet alleen en beschermen we ons tegen hun vurige pijlen, maar zijn we voor hen een zegen door nu Gods wijsheid te openbaren en door hun heerschappij in de toekomst over te nemen, onder de leiding van Christus. Net zoals Hij het leiderschap van de aardse soevereiniteiten en autoriteiten op Zich zal nemen in de dag van Jahweh, en Zijn apostelen en getrouwe volgelingen zal installeren op de regeringsposten op aarde, zo zal Hij dat ook in de hemelen doen.

In die heerlijke dag zullen we de bescherming van onze wapenrusting en schild niet meer nodig hebben. We zullen onkwetsbaar zijn, met veel meer macht om kwaad te doen dan de hemelse machten. Het valt niet te betwijfelen dat, net als op aarde, kwaad gebruikt zal worden om gehoorzaamheid af te dwingen. Zelfs een vader gebruikt dwang om zijn kind tot het goede te disciplineren. Hoeveel te meer zal een koning dat doen! Deze soevereiniteiten en autoriteiten, oordelend naar hun huidige conflict met de heiligen, zullen zware maatregelen nodig hebben om hun huidige wijze van handelen te corrigeren, en de vijandigheid te veranderen in vrede. Een deel hiervan zal worden gedaan, waarschijnlijk zelfs al voor onze aankomst daar, wanneer Michaël en zijn boodschappers slag leveren met de draak en diens boodschappers en zij op de aarde worden geworpen en hun plaats in de hemel niet meer wordt gevonden (Openb. 12:7).

Wij kunnen ons nauwelijks de grootsheid van de heerschappij van het millennium voorstellen. Profeet na profeet heeft haar verschillende heerlijkheden al geprezen. Maar dat is beperkt

ons gestel het kan verdragen om het allerslechtste te kennen, omdat het niet langer een ziels, of gevoels-lichaam zal zijn, maar een geestelijk organisme competent en gretig om de zaak eens voor altijd af te handelen, opdat er niets zou overblijven dat het toekomstige geluk kan bederven.

Is het niet vanzelfsprekend dat al de verschillen in de leer en de wandel opgehelderd moeten worden voordat we ons toekomstige dienen ten volle kunnen binnentreden? Nu hebben onze verdraagzaamheid, genade en liefde training nodig; maar dan zullen wij allen als Hem zijn, en kan er niets tussen ons komen wat onze gemeenschap of ons toekomstige dienen kan bederven. Maar ons *verleden* moet volledig gezuiverd worden, niet alleen voor onszelf maar ook voor onze mede-heiligen. We moeten over onze eigen fouten worden ingelicht, en de motieven van allen moeten bekend worden. Nu is veel duister en geheim. Motieven worden verkeerd opgevat en verkeerd weergegeven. Alles is grotendeels oppervlakkig en kunstmatig. Alleen God en Zijn Christus kunnen dit openbaar maken. En dit zal niet worden gedaan totdat we voor het podium worden gepresenteerd. Tot dan moeten we in genade handelen.

Er is er slechts Een Die in zaken over het gedrag tussen de heiligen kan voorzitten en beslissen. Onze Heer is levend en uitermate geïnteresseerd in alles wat de Zijnen betreft. Hij alleen kent het hart en evalueert de motieven. Tenslotte is de relatie van de ene heilige met de andere en hun onderlinge omgang van ondergeschikt belang vergeleken met de houding van een ieder op zich tot God. Zodat, primair, alles zodanig geordend wordt om *Hem aanbedding en lof* te brengen. Dit zal de voornaamste opzet van Zijn podium zijn. Al het gedrag van de heiligen, hetzij goed hetzij slecht, zal daartoe bijdragen. Uit alle harten zal er aanbidding opwellen wanneer zij de heerlijkheden van Zijn genade in contrast met hun eigen vreselijke falen zien, en er zal uitbundig lof zijn wanneer zij worden aanbevolen voor hun goede daden, niettegenstaande het verbeurde voor hun slechte. Dan

zal vervuld worden wat er geschreven staat:

Voor Mij zal elke knie zich buigen,
En elke tong zal God bijval schenken.

ZONDE OF ZONDEN NIET BIJ HET PODIUM

Hoewel zowel zonde als zonden niet worden genoemd in verband met het podium, is het voor ons moeilijk om deze er buiten te houden. Immers is het niet logisch om te redeneren dat *slechte praktijken* (2 Cor. 5:10) zonden moeten zijn? En als we van onszelf rekenschap geven, zou dit niet veel falen bevatten? Zulk redeneren is, hoewel het logisch lijkt, niet wijs, omdat het geen *geloof* is. Geloof zou eerder afleiden dat, omdat het woord zonde, of zonden, bij het podium niet wordt gebruikt, het karakter van onze daden zoals het hier wordt bekeken, anders moet zijn, en overeen moet stemmen met de gebruikte termen. Als dit zo is, dan is er niet zoiets als de berechting van zonden bij het podium, en de ogenschijnlijke tegenspraak verdwijnt.

Als de verschillende gebruikswijzen van *zonde* en *zonden* duidelijk gedefinieerd zouden zijn, zou het ons helpen waarom *zonde* bij het podium buiten het blikveld valt. Eén enkel falen is een missen van het doel of een *zonde*, meerdere zouden *zonden* zijn. Maar het enkelvoud, *zonde*, of doelmissen, wordt ook gebruikt als naam voor de neiging, de tendens die in ons sterfelijk vlees huist. Het wordt gewoonlijk een “principe” of een “zondige natuur” genoemd, maar deze termen zijn vaag en misleidend, want de menselijke *natuur* leidt ons tot het doen van dat wat de wet eist (Rom. 2:14) en zonde is beginselloos. De *dood*, of het stervensproces, is wat ons zondaars maakt (Rom. 5:12). Bij het podium *zullen wij geen zondaars zijn* in deze zin, omdat we dan onsterfelijk zullen zijn en geen neiging tot zonde zullen hebben.

Onsterfelijkheid maakt ons niet alleen zondeloos bij het podium, maar maakt ons ook immuun voor de straffen die het gevolg van zonde zijn, de verdrukking en kwelling waarin alle

want Hij zal de natuurkrachten beheersen, en de aanwezigheid bij het aanbidden van God verplichten door het weerhouden van neerslag, of, waar dit niet van belang is, zoals in Egypte, met een plaag (Zach. 14:17,18). Laten we ons niet verbeelden dat Zijn heerschappij alleen maar rozengeur en maneschijn zal zijn. Ze wordt bekrachtigd met kwaad. Hij stuurt het kwaad, opdat er het goede uit kan voortkomen.

Het geheimenis van Christus onthult Zijn hemelse heerlijkheid die Hij heeft, uitstijgend boven iedere soevereiniteit en autoriteit en macht en leiderschap en iedere naam die genoemd wordt (Efz. 1:21). Dit zijn verschillende vormen van inperking of heerschappij onder de hemelingen. De soevereiniteiten zijn de allerhoogsten, die een deel van hun rechten overdragen aan autoriteiten. Afgezien van één verwijzing in Judas 6 naar de boodschappers “die aan hun oorsprong (kelijke staat) (d.i. soevereiniteit) ontrouw werden,” lezen we nooit niets over deze hemelse gewesten in de Besnijdenisgeschriften. Ze komen alleen tot ons in Paulus’ brieven. Deze soevereiniteiten, waarschijnlijk de meest machtige van al Gods schepselen, kunnen ons niet scheiden van de liefde van God in Christus Jezus (Rom. 8:38). Alle soevereiniteit, zowel als alle autoriteit en macht, zal afgeschaft worden bij de voleinding (1 Cor. 15:24). We zullen niet eeuwig regeren. Onze heerschappij is beperkt tot de eonen. Ze is eonisch. Zelfs in de huidige tijd dienen we als lesmateriaal voor de soevereiniteiten en autoriteiten, hen bekend makend met de veelzijdige wijsheid van God (Efz. 3:10). En zelfs nu komen we in contact met deze soevereiniteiten en autoriteiten, de geestelijke krachten van het boze onder de hemelingen, die onze echte tegenstanders zijn, hoewel ze door vlees en bloed werken om ons schade te berokkenen.

In Israël waren hemelse boodschappers vrijwel altijd goedgunstig, en brachten ze goede berichten. Maar zo is het niet bij ons. De bewoners van de geestenwereld zijn onze belangrijkste tegenstanders. Ze weten ongetwijfeld dat sommigen van ons bestemd zijn om hun plaats van heerschappij over te nemen

daar, wijzigt in *lijden* (to *suffer*). Dit bederft het markante contrast tussen het evangelie van het koninkrijk en dat van Paulus. Onze Heer zei tot Zijn discipelen: “wie *volhardt* tot het einde, die zal *behouden* worden” (Mat. 10:22). Maar nu hangt onze redding niet af van volharding, zo schrijft Paulus aan Timotheüs: “indien wij volharden, zullen wij ook met Hem *heersen*” (2 Tim. 2:12). In het ene geval hangt *redding* af van stand houden tot het eind, in het andere geval staat de redding niet ter discussie, maar de beloning. Volharding wordt beloond met een plaats van heerschappij.

Regeren is eigenlijk kwaad bestrijden *met kwaad*. Toen dit er niet was woekerde het kwaad voor de Zondvloed zonder restrictie voort. Na de eonische tijden, wanneer het kwaad verdwijnt, zal ook het regeren ophouden. Onze heerschappij te midden van de hemelingen, zal zich bezig houden met kwaad. De beste voorbereiding is er bekend mee te worden en er geduldig mee omgaan terwijl we op aarde zijn. Dat is waarom *volharding* de voorwaarde is om te heersen. Wij mogen geduldig zijn in ons wachten op Zijn komst. Ook dat zal z'n beloning krijgen. Zij die het geloof bewaren, zullen uitbetaald worden met de krans van rechtvaardigheid. Ja, het zal het deel zijn van allen die Zijn komst liefhebben (2 Tim. 4:8). Maar *volharding* vindt plaats in *verdrukking* (Rom. 12:12). Zij die deze school doorlopen hebben, zijn klaar om om te gaan met het kwaad dat de overhand heeft onder de hemelingen en het tot een afsluiting te brengen.

Een regering gebruikt kwaad om kwaad in bedwang te houden. Een individu die zijn medemens doodt is een moordenaar en moet zelf sterven. Maar de de beul die hem doodt is een beambte, en begaat geen moord als hij hem doodt. Maar de autoriteit om kwaad te doen kan enorm misbruikt worden, zoals wanneer een volk, zonder terechte oorzaak, oorlog voert tegen een ander volk. Dit zal in het millennium vrijwel ophouden, hoewel zelfs dan Gog en Magog zullen proberen Israël te plunderen. Zelfs de heerschappij van Christus zal kwaad gebruiken,

“doden” die voor de grote witte troon staan zullen delen (Rom. 2:9, Opb. 20:12). Het lichaam dat we dan zullen bezitten zal een onvergankelijk, krachtig, heerlijk, geestelijk lichaam zijn (1 Cor. 15:42-44). De kastijdingen welke het deel van de zondaar zullen zijn moeten binnen zijn draagvermogen worden gehouden, anders zou zijn ziel zijn lichaam verlaten en het lijden ophouden. Maar wij zouden zelfs de poel des vuurs, welke de tweede dood is, niet onverdraaglijk vinden. Zelfs als de zonden van de gelovige niet door Christus waren gedragen en door Zijn offer zouden zijn weggedaan, kon het daarbij behorende gericht niet bij het podium worden toegediend. Het probleem daar behoort tot een geheel ander terrein.

Wanneer we een ander slecht behandelen, of wanneer we zelf worden gekwetst, zal dit door het offer van Christus worden omgevormd tot een rechtvaardige daad in Gods grote programma. Maar dat *compenseert ons* niet voor onze kwetsuren, evenmin *maakt het bij een ander* het slechte goed dat wij hebben gedaan. Deze onrechtvaardigheid blijft bestaan voor zover het ons betreft, ondanks onze relatie tot God en Christus. Bovendien, vele goede daden en een aantal volledige loopbanen welke aan de dienst van God gewijd zijn, eisen (h)erkenning, goedkeuring en beloning, los van de heerlijkheid welke het deel van al de heiligen zal zijn in deze vertoning van overstijgende genade.

Goed of slecht, het gebrek aan volledig geloof, te wijten aan de activiteit van het vlees of de sluwe streken van de tegenstander aan de ene kant, en de trouw en de leiding van Gods geest aan de andere, hebben een onnoemelijk aantal schulden en verdiensten op rekening van Gods heiligen tot gevolg gehad, welke nog niet betaald zijn. Dit alles moet vereffend worden, zodat bij het podium de boeken gesloten kunnen worden, want het zal niet langer nodig zijn een registratie bij te houden, aangezien er niet langer kwade of slechte daden zijn om in te schrijven, en de goede onmiddellijk beloond zullen worden, want God hoeft ons niet langer te kwetsen en te verootmoedigen, omdat we in staat

zullen zijn Hem zonder belemmeringen te behagen.

TERUGONTVANGEN BIJ HET PODIUM

Een helder begrip van de speciale term *komizō: terugontvangen* of *compenseren* zal ons helpen om de procedure bij het podium van Christus duidelijker te begrijpen. In het Grieks duidt de stam ervan *HALEN* aan. De vrouw die de voeten van onze Heer inwreef met olie *haalde* het in een albasten kruikje (Luk. 7:37). In de middle voice, (het grammaticale medium van een werkwoord,) echter, komt het overeen met ons *hervinden* of *terugontvangen*. Het is niet een term welke in de rechtspraak in verband met misdadig gebruikt wordt, het duidt eerder op *compensatie en herstel* dan op *wraak* of *vergelding*. Mij is vele jaren geleden verteld dat de Chinesen op Nieuwjaarsdag al hun rekeningen vereffenden. Alle schulden werden betaald en openstaande rekeningen opgehaald. Niemand ging de gevangenis in. Allen werden gecompenseerd. De boeken werden afgesloten en het jaar werd met een schone lei begonnen. Ik twijfel eraan of dit ooit volledig werd uitgevoerd, niettemin kan het dienen als een zwak beeld van het podium.

Allen zullen het erover eens zijn dat sommigen van Gods dienaren een bijzondere beloning voor hun daden verdienen. Tot nu toe zijn de achtenswaardigen uit de oudheid, die in geloof gestorven zijn nog niet gecompenseerd met de beloften, maar zij zullen zeker worden beloond in het koninkrijk (Heb. 11:13). Zo ook de oudsten, die vrijwillig toezicht houden, *niet hebzuchtig*, voorbeelden voor de kudde, zullen wanneer de Opperherder wordt geopenbaard met een onvergankelijke krans van heerlijkheid worden gecompenseerd (1 Pet. 5:1-4). De heiligen van de Besnijdenis die de wil van God doen, zullen worden gecompenseerd met de belofte. In hun geval zijn er duidelijk vastgestelde beloften aan hen gedaan, en deze zullen hun compensatie zijn. Voor ons geldt dit in bepaalde mate ook.

handen van een sterfelijk mens falen te functioneren zoals het zou moeten. Het millennium zal geleid worden door onsterfelijken, en de hemelse gewesten door dood-trotserende heiligen. Niemand leeft lang genoeg om de noodzakelijke wijsheid te vergaren. Zelfs terwijl hij leeft, wordt hij voortdurend lastiggevalen door de werking van de dood in zijn lichaam, zodat hij geneigd is kwaad en zonde te doen. De onderdanen van de beste staten zijn verre van ideaal. Ze vormen één lange begrafenisoptocht van bedervend vlees. En niet alleen het lichaam van de heerser, maar al zijn prestaties, zijn gedoemd in vernieling en bederf weg te zinken.

In de goddelijke kronieken van Israëls koningen, wordt ons getoond wat de essentiële factor is in de menselijke regering. Wanneer het volk en de koning *zichzelf onderschikten aan Jahweh God*, dan ging alles goed. Maar wanneer ze zich tegen Hem keerden, dan werd alles slecht. De Joden zijn hiervan door de eeuwen heen een levend voorbeeld geweest, tot vandaag de dag toe. Het hoogtepunt in de geschiedenis van hun koninkrijk werd bereikt toen Salomo en het volk hun energie en rijkdom uitputte in het bouwen van het huis van Jahweh. Dit tastte hun kracht niet aan, noch verlaagde het hun levensstandaard, integendeel! En zo ging het in Israël ook in andere gevallen. Een terugkeer naar Jahweh hield een herleving van welvaart in. Dit is vandaag onder de volkeren niet zo duidelijk, want God oordeelt vandaag niet, en Hij demonstreert zulke zaken door middel van de volkeren die Hij heeft gekozen om de aarde te domineren, wanneer ze in gemeenschap met Hem blijven.

Een goede definitie van *volharden* zou wel zijn: *kwaad lijden met geduld en vastberadenheid*. In de grondtekst betekent het letterlijk *ONDER-BLIJVEN*, of *achter blijven*, zoals onze Heer in Jeruzalem achter bleef, nadat Zijn ouders dat hadden verlaten om terug te keren naar Nazareth (Luk. 2:43). De betekenis van *volharden*⁸ is een verbleekte beeldspraak. Het is heel jammer dat de A.V. het in de onderhavige passage (2 Tim. 2:12), en alleen

⁸ *endure* letterlijk: *verduren*

de aanvallen van mensen, maar onder de vurige pijlen van de krachten van de duisternis.

Hetzelfde soort karakter en ervaring is nodig voor de heersers in het Messiaans koninkrijk op aarde. Onze Heer zei tegen Zijn discipelen: “Gij zijt het, die steeds bij Mij *gebleven zijt* in mijn *beproevingen*. En Ik beschik u, gelijk mijn Vader Mij een koninkrijk beschikt heeft, dat gij aan mijn tafel moge eten en drinken in Mijn koninkrijk. En *gij zult zitten op tronen* richtend de twaalf stammen Israëls” (Luk. 22:28-30). Het deel van hun voorbereiding dat zij het minst op prijs stelden, was het meest essentieel. In het begin waren er vele anderen met Hem, maar zij *bleven niet onder beproevingen*. Dit diskwalificeerde hen voor een officiële functie in het komend koninkrijk. Zo is het ook vandaag met ons. Ons falen om te volharden tast onze redding niet aan, want dat is geheel en direct het resultaat van Zijn offer. Maar *heerschappij* in het eonisch koninkrijk is er alleen voor hen die beproefd zijn en die de test doorstaan hebben.

Het feit dat lichamelijk welzijn soms meer wenselijk is dan individuele vrijheid van handelen, heeft geleid tot zogenaamde “socialistische” regeringsvormen. In deze vorm, controleert de maatschappij, of beter: de staat, veel van wat normaal gesproken aan het individu wordt overgelaten. In het geval van overbevolkte landen, waarvan de hulpmiddelen nauwkeurig in stand gehouden moeten worden, kan dit een enorm voordeel zijn, maar dan alleen in de handen van kundige en onzelfzuchtige beheerders. Het fatale defect in deze is haar anti-christelijk pogen om buiten Christus om en in onafhankelijkheid van God zegen naar de mensen te brengen. Het doel wordt veel te laag gesteld. Zoals onze Heer zei: “Zoekt *eerst Zijn Koninkrijk* en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien worden toegevoegd.” (Mat. 6:33). De fysieke zegeningen van het aardse koninkrijk komen door de onderschikking aan en aanbidding van God, niet door plan-economieën of het gebruik van technologie.

Zelfs een ideale regeringsvorm, een hemels Utopia, zou in de

Rechtvaardiging voor God compenseert degenen niet die we hebben gekrenkt, noch worden wij voor het onrecht dat zij tegen ons hebben begaan gecompenseerd in hun rechtvaardiging. Het zou ideaal zijn als zulke dingen volledig in dit leven konden worden bijgesteld, maar dit zou niet met het karakter van Gods huidige werkwijze overeenstemmen. Hij handelt in opperste genade, en juist die onrechten, die we worden opgeroepen te verdragen, zijn gelegenheden die we zouden moeten aangrijpen om Zijn genade aan anderen te tonen. Als er een competente rechtbank zou zijn en al deze onrechten zouden direct bij de gebeurtenis worden rechtgezet, zou dat ons gehele leven neertrekken tot het niveau van de koninkrijks eon, waarin Gods *rechtvaardigheid* wordt onthuld.

Het feit dat er niemand in staat is tussen wat recht en wat onrecht is te beslissen, of de passende compensatie te bepalen, maakt het zinloos zulke zaken nu te vereffen. Ze zouden waarschijnlijk toch bij het podium belanden, aangezien de meesten van ons geneigd zijn te oordelen dat het recht eerder aan onze dan aan andere zijde ligt, omdat wij niet dieper dan wat oppervlakkig is kunnen kijken noch de raadslagen van het hart kunnen lezen. In een ander verband waarschuwt Paulus tegen het voortijdig richten (of oordelen). Zelfs ondanks het schoonste geweten, weigerde hij vooruit te lopen op die dag. Allen van ons moeten *geopenbaard* worden voor het podium van Christus, voordat er een correcte compensatie kan zijn van het door het lichaam verrichtte handelen, hetzij goed, hetzij kwaad (2 Cor. 5:10-11).

Het is het waard op te merken dat een van de beste manuscripten, de Vaticanus (B) *kwaad* weergeeft in plaats van *slecht* of *vul* in 2 Cor. 5:10. Dit bevestigt de gedachte dat *slecht* tot dezelfde categorie behoort als *kwaad* en niet tot de categorie van *zonde*. We hebben elders getoond dat God *kwaad schept maar niet zondigt*. Zo is het met onze slechte of kwade daden. Het lijkt erop dat deze, wanneer in het licht van die dag bezien, door

Hem worden gebruikt om ons te verootmoedigen en ons zowel de ervaring van slechtheid of kwaad te geven, als de daarmee overeenkomende genade, welke voor ons noodzakelijk is om ons op een plaats in Zijn opzet (of plan) voor te bereiden. Op een persoonlijke manier ben ik dankbaar voor het slechte wat ik ontmoet, maar ik realiseer me dat de onthulling en uiteenzetting van van mijn eigen kwaad en het daarmee samenhangende verlies net zo noodzakelijk is als een stevige basis voor de toekomst.

We zouden erg dankbaar moeten zijn als we in dit leven in staat zijn iets van het kwaad dat we hebben gedaan kunnen compenseren. Het kan een serieus verlies betekenen, maar allen die de geest van God hebben, zouden niet kunnen rusten zolang we een medeschepsel hebben gekrenkt. Het is echter niet altijd mogelijk om dit te doen. Ik ben er zeker van dat niemand de toekomstige heerlijkheid met gelijkmoedigheid tegemoet kan zien als er nog steeds iets van deze aard tegen hem is. Allen te compenseren of schadeloos te stellen zou nu, bovenop onze andere zwakheden, een ondraaglijke last kunnen zijn. Hoe genadig is daarom het uitstel van de compensatie totdat we onsterfelijk zijn, en goed in staat zullen zijn het nodige te verliezen, ter vereffening van de rekeningen met degenen die in dit leven met ons verbonden waren!

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Dais or "Judgment Seat"

Hoofdstuk 23 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

door de Grieken de *dêmos* genoemd, heeft aan de wieg gestaan van de democratie. In theorie is dit de heerschappij van het gewone volk, maar in werkelijkheid is het de heerschappij van de *meerderheid*, en de *onderwerping* van de minderheid. Vanwege de onuitvoerbaarheid in het geval van grote mensenmassa's of de uitgestrektheid van landen, wordt het gewoonlijk aangepast tot de keuze van vertegenwoordigers, die handelen namens hun kiezers, wat beter een republiek genoemd kan worden. Gewoonlijk staan deze vormen de meeste individuele vrijheid toe. Maar, net als al de andere vormen, bepalen eerder de ministeries en de ambtenaren de mate van vrijheid, dan de geschreven vorm. In het bijzonder bij noodsituaties kan die terzijde geschoven worden of genegeerd.

De soort controle van mens over mens, die in de Schrift wordt gewettigd, is die van een *vader* over zijn gezin. Dit is om ons te leren over Gods uiteindelijke plaats in de voleinding. In beide gevallen is ze gebaseerd op natuurlijke banden, schepping en voortbrenging. Dan is er die van de *man* over zijn vrouw, die gebaseerd is op het feit dat hij haar hoofd is. Dit wordt ook gebruikt om Jahweh's relatie met Israël uit te illustreren. *Oudsten* moesten de heerschappij hebben in de gemeenschappen in Israël en in de gemeente, vanwege hun volwassenheid en ervaring. *Koningen* zijn vanaf de zondvloed tot de voleinding een tijdelijk intermezzo. Zelfs Christus heerst slechts tijdens de laatste twee eonen. De *boven ons gestelde autoriteiten* van vandaag zijn Gods dienaren, die Zijn bedoeling uitvoeren, maar zij zijn kunstmatig en onnatuurlijk, en hebben daarom in de basis zeer beperkte kwalificaties voor hun posities.

Ervaring met kwaad, en *karakter*, zijn de vereisten om te heersen. Noch grote werken, noch succes, noch grote gaven, noch goedkeuring van anderen zullen ons erop voorbereiden. Deze zullen ook een soort beloning meebrengen. Zelfs langdurig geduld is niet voldoende. Het is noodzakelijk dat een heerser in die dag standvastig is geweest in het geloof, niet alleen onder

lukking moet zijn, ligt in de onnatuurlijke omstandigheden waaronder men moet opereren. Het kwam voort uit de vervreemding van de mens met de Schepper en is slechts een tijdelijke, wereldse rem op zijn activiteiten, totdat hij weer in harmonie is met God. De natuur vereist de onderschikking van de lagere schepping aan de *hogere* en van de mens aan *God*, niet van mens aan de *mens*. Al het nutteloze streven naar vrijheid en de bloedige veldslagen daarvoor, zijn voortgekomen uit deze verkeerde verhouding. Geen sterveling, uitgezonderd de afgewezen Zoon van God, is voldoende superieur aan zijn medemens, of zo vrij van zonde, of zo volledig in gemeenschap met God, voor wat betreft het doel van de schepping van de mens, dat hij in een volmaakte heerschappij kan voorzien. De mens heeft van God zelfbestuur gekregen om hem zijn eigen onvermogen te leren door een uitgebreide en gevarieerde demonstratie, van de zondvloed tot de voleinding.

De vrijwel voortdurende strijd tussen vrijheid en tirannie wordt nauwelijks begrepen, want het is nooit absoluut het een of het ander, maar altijd een mengeling. Daar waar er regering door de mens bestaat, kan niemand volkomen vrij zijn. De grenzen van de vrijheid worden niet alleen door de vorm van de regering bepaald, ook niet alleen door haar uitvoerders, maar door de condities en het milieu. Een persoon, alleen in de wilde natuur, ver van zijn medemens, staat niet onder dezelfde beperkingen als een ander, die leeft in het centrum van een wereldstad. Hij kan in alle richtingen een geweer afschieten zonder tussenkomst van de politieke gezagsdragers, terwijl zulk gedrag op een drukke plaats crimineel zou zijn en hij vervolgens mogelijk geëxecuteerd zou kunnen worden wegens moord.

Alle vormen van regeren zijn nodig in Gods grote demonstratie van menselijk onvermogen. Hoe weinig we ze ook op prijs stellen, laten we Gods wijsheid zelfs in hun tekortschieten erkennen, en dankbaar zijn voor de lessen die ze ons leren. De gedachte dat autoriteit zetelt in al de volwassenen van het *volk*,

In de brieven aan de Corinthiërs, wordt het podium met betrekking tot onze *werken* onder de aandacht gebracht (1 Cor. 3:12-15), in het bijzonder tot het beheer van Gods geheimenissen (4:1-5 NBG) en tot onze goede en slechte verrichtingen (2 Cor. 5:10). Corinthe is een goede achtergrond voor al deze aspecten, omdat daar de heiligen in het bijzonder uitblonden in hun mislukking om naar de waarheid te leven en het nodig hadden om aan het toekomstige onderzoek te worden herinnerd dat daarop zal worden toegepast. Ook vandaag is dit een bijzondere hulp als er foutieve motieven, aansporingen en verkeerde normen worden gebruikt in Gods werk, zodat het meeste daarvan alleen voor de vlammen geschikt is.

Paulus gebruikte een mooi beeld in de uiteenzetting van het *werk* van de Corinthe-gemeente, in het bijzonder voor zijn eigen deel en van diegenen die hem opvolgden. Het wordt voorgesteld als een gebouw waarvan hij de funderingen legde en de opbouw aan anderen overlaat. De kwaliteit van het werk wordt verbeeld met materialen van verschillende waarden, in het bijzonder naar hun vuurbestendigheid ingedeeld. De meeste van de nu nog overgebleven monumenten uit de oudheid werden gebouwd met kostbare stenen. Vrijwel het enige wat van de tempels op de berg Moria is overgebleven zijn de grote, dure stenen in het fundament. Het goud en zilver zou daar ook nog steeds zijn als het niet was weggenomen. Het werk dat die dag zal doorstaan wordt voorgesteld door het minerale rijk.

HET BEELD VAN DE AKKERBOUWER

Het werk van Gods dienaren zal *loon* verdienen bij het podium van onze Heer, hoewel Hij in de kracht voorziet waarmee het

wordt volbracht. Dit wordt ons getoond in het beeld van de akkerbouwer. Hij plant en geeft water, maar wat zou dat voor zin hebben als God het niet zou doen groeien? Zonder het leven dat Hij in het zaad opborg en de warmte die Hij van de zon zendt, zou het zaad rotten en de eraan besteedde arbeid zou nutteloos worden. Maar de akkerbouwer aarzelt niet om het gewas te oogsten. Veel te vaak acht hij het zijn verdiende loon, het product van zijn eigen zwoegen, en vergeet Hem te danken Wiens goedgunstigheid het is (1 Cor. 3:5-9).

Paulus zet dit in een beeld over naar hemzelf en Apollos opdat de heiligen niet om het een en ander opgeblazen zouden worden. In werkelijkheid speelt de akkerbouwer een erg kleine rol in de productie van zijn gewas, en zo is het ook in het dienen van de Heer. Paulus mag als evangelist het geloof leiden, en Apollos hun geloof verzorgen, maar alles zou tevergeefs zijn geworden zonder de levenskracht van God. Paulus riep alleen degenen die God al had gekozen. Voordat Paulus predikte verzekerde God hem dat Hij veel van de Zijnen in deze stad had (Hand. 18:10). Waarom zouden zij dan deze mensen naar voren schuiven alsof zij het gewas geproduceerd hadden? Geen van beiden zou de eer moeten krijgen, maar de lof en dank zouden naar *God* moeten gaan, want Hij was het die hen had voorzien met het vermogen om hun aandeel te doen.

De dienaar van God met inzicht zal op niets aanspraak maken bij het podium van Christus. Zonder Zijn leven, Zijn kracht, Zijn geloof, Zijn vuur zou hij nooit in staat zijn geweest zijn om zich in dienst van de Heer te verroeren. Het zijn alle geschenken van God, niets ervan was hem eigen. Als een aardse meester een automatische machine had gemaakt en het voerde datgene uit waarvoor het was ontworpen, zou hij het dan loon uitbetalen? Maar we zijn geen machines, en God is geen mens. Hij zal Zijn hartenwensen krijgen in de liefde die Zijn werkzaamheden opwekken. En om deze genegenheid nog verder aan te wakkeren betaalt Hij loon waar eigenlijk weinig is verdiend. Zijn dienaren

VOLHARDEN EN HEERSEN

Zij die volharden, zullen met Christus heersen tijdens de eonen (2 Tim. 2:12). Het is heel jammer dat men hier “in eeuwigheid” van heeft gemaakt. Eonisch *leven* zal inderdaad nooit eindigen, omdat de dood zelf afgeschaft zal worden bij de vol-einding. Daarom is het onverstandig te veel nadruk te leggen op het feit dat het woord *eon* geen eindeloosheid uitdrukt in relatie met ons leven in Christus, want het *omvat dat wel*. Maar *heersen* is iets anders. Allen zullen *levendgemaakt* worden, maar vanwege de aard ervan, kunnen niet allen *heersen*. Sommigen moeten *ondergeschikt* zijn. Heersen houdt onderschikking in aan tussenpersonen, en ongehoorzaamheid aan God. Wanneer het koninkrijk overgedragen zal worden aan de Vader, kan God niet Alles in allen zijn, zolang sommigen van Zijn schepselen nog heersen over anderen. Alle heerschappij, zelfs die van Christus, zal ophouden te bestaan, wanneer alle autoriteit wordt overgedragen in de handen van de Vader en politieke macht plaats maakt voor vaderlijk gezag.

Volharding nu is de juiste voorbereiding voor het heersen met Christus in de *toekomst*. Hoe anders zou het regeren vandaag de dag zijn als iedere ambtsbekleder een grondige cursus had ondergaan in geduldig lijden! Een vooraanstaand medisch specialist in Europa probeerde een soortgelijke gedachte uit te drukken, toen hij zei dat iedere dokter uit het raam gegooid moest worden voordat hij zijn vak mocht uitoefenen op een patiënt. Hij zou moeten weten wat lijden is, om er op een meelevende en succesvolle wijze mee om te kunnen gaan. Zo is het ook met regeren. Alleen iemand die de pijnen en bestraffingen van sterfelijkheid heeft gevoeld, en het daaraan verbonden lijden en schaamte heeft ondergaan, is geschikt om te heersen. Alleen zo iemand kan zo succesvol heersen dat heerschappij uiteindelijk zal worden afgeschaft.

De reden waarom al het sterfelijke regeren een relatieve mis-

alleen al vanwege hun aanwezigheid lijden. Totdat we ermee in contact komen, is het mogelijk dat we niet eens weten dat ze in deze lijst voorkomen. Sommige zonden, zoals zelfzucht, zijn zo wijdverspreid, dat ze op ons aanvankelijk geen indruk maken.

Weinige heiligen schijnen zich bewust te zijn van de tactieken van de tegenstander en de pijn die door zijn pijlen wordt veroorzaakt, indien we ons niet beschermen door geloof. Indien ze zich meer bewust waren van de tegenstand van de wereld-machten van deze duisternis (Efz. 6:11-17), dan zouden ze niet zo snel toegeven aan hun programma's en tot hun gereedschap worden in het tegenwerken van hen die op de bres staan voor de hemelse waarheden waartegen de vijand staat opgesteld. Ik dacht ooit dat, zodra de heiligen zich de plaats van ons werk in dit geestelijk conflict realiseerden, ze dan door dik en dun achter ons zouden staan en op hun hoede zouden zijn voor de krijgslisten van de tegenstander om hen weg te trekken, of, nog erger, bij zijn strijdkrachten in te lijven, en ons van achteren aan te vallen. Inderdaad zijn er velen die ons standvastig bijstaan, de vijand tegemoet ziend, en voor dezen zijn we onuitsprekelijk dankbaar. Hoe triest is het dat sommigen de geest van de tegenstander hebben ontvangen, en pogen met ons te worstelen en ons te verwonden, door de tegenstander in de oppositie gelokt, omdat ze het niet eens zijn met ons in de niet-essentiële details of vanwege hun persoonlijke vooroordelen.

zullen worden beloond naar hun zwoegen (1 Cor. 3:8).

HET BEELD VAN DE BOUWMEESTER

Maar de *omvang* van het werk dat door iemand is gedaan is niet noodzakelijk een aanwijzing voor de waarde ervan in Gods ogen. Om dit aspect van het dienen te belichten gebruikt Paulus een ander beeld, dat van een gebouw. Het telen van een gewas is seizoensgebonden en produceert geen blijvende resultaten. Een gebouw wordt opgetrokken om *blijvend* te zijn, afhankelijk van de gebruikte materialen. Er komt in de toekomst een brand welke ons gehele gebouw zal verteren op datgene na wat de vlammen kan verdagen. We zouden daarom erg kieskeurig betreffende onze materialen moeten zijn, en alleen die gebruiken die deze grote brand zullen doorstaan.

De twee categorieën van het materiaal lijken op het eerste gezicht erg vreemd. Wij bouwen niet met goud, zilver of kostbare stenen. Als wij dat zouden doen zouden onze gebouwen erg klein uitvallen! Wij gebruiken wel hout, gras en stro. Naast de waarde van de materialen is het belangrijkste verschil dat de eerste categorie vuurbestendig en de laatste brandbaar is. De ware dienaar van God zal om de heiligen te onderwijzen proberen niets te gebruiken dat het vuur niet kan verdragen! Apollos was de bouwer in Corinthen, nadat Paulus het fundament had gelegd, vandaar dat het beeld moet worden verklaard aan de hand van zijn bediening aldaar. Hij was hun leraar.

Apollos wordt ons als volgt geïntroduceerd (Hand. 18:24): “Een zekere Jood nu, genaamd Apollos, een geboren Alexandriër, een geschoolde, arriveert in Efeze, de Schriften kennend. Hij was onderwezen betreffende de weg des Heren en vurig van geest. Louter met de doop van Johannes bekend, sprak en leerde hij op *nauwkeurige* wijze over Jezus. Bovendien begint hij vrijmoedig in de synagoge te spreken. Hem nu horende, namen Priscilla en Aquila hem apart en zette hem de weg van God *nog nauwkeuriger*

uiteen.” Het bouw materiaal nu, bestond uit de leer welke hij aan de Corinthiërs mededeelde. En het is de nauwkeurigheid van zijn leerstellingen wat ons ertoe brengt te denken dat Apollos veel goud en zilver in zijn bouwwerk gebruikte, welke in die dag tot zijn tegoe zullen standhouden.

HET BOUWMATERIAAL

We mogen er gerust op zijn dat noch Paulus noch Apollos een kerkgebouw in Corinthe hebben neergezet, en zeker niet van letterlijk goud, zilver en kostbare stenen. Toch is er in deze zelfde brief overvloedig bewijs dat dit de materialen waren die ze gebruikten, in tegenstelling tot het heden in ruime mate gebruikte hout, gras en stro. Inderdaad, niet voor de letterlijke gebouwen, maar voor het geestelijke onderwijs voor de heiligen. In deze passage zijn Paulus en Apollos *leraren* en we zouden hun *leer* moeten overwegen als we wensen te weten wat elk van de materialen voorstelt. Maar deze brief is geen ordelijke uiteenzetting van hun leer, en daarom is het niet zo gemakkelijk de materialen te bepalen als in de Romeinenbrief, welke hun boodschap uiteenzet in duidelijk beschreven aspecten. De Corinthe-brieven zijn meer een laboratorium dan een leerboek. Vandaar dat we ons tot de Romeinenbrief en de drie grote thema's ervan wenden: rechtvaardiging, verzoening³ en de godheid van God, om het beeld te verklaren.

In de Romeinenbrief zien we drie onderscheiden delen van de leer welke Paulus in Corinthe mededeelde. Rechtvaardiging is de grote fundamentele waarheid waarop alles is gebouwd. Dit kan goed worden weergegeven door de grote stenen, kostbare stenen zoals die welke in de tempel werden gebruikt. Dit is de naar de mens gerichte kant van het evangelie. Daarna komt de verzoening, de eenzijdige en de wederzijdse (verzoening³), voorgesteld door het zilver. Deze is wederzijds, omdat er bij het eenzijdige verzoenend zijn van God zowel als mens er de

gebruik te maken van zijn rechten, want zijn boodschap was er een van *genade*. Daarom geeft hij nu de akkerbouwer de voorrang, maar niet alle vruchten van diens arbeid.

Paulus' tweede brief aan Timotheüs heeft betrekking op de laatste dagen, en is op een heel bijzondere manier op ons van toepassing, want deze is toegesneden op de omstandigheden waaronder wij leven. Het is de meest hachelijke periode in deze huishouding. De waarheid wordt als nooit tevoren tegengewerkt. De gezonde leer wordt niet getolereerd en velen worden afgekeerd naar mythen. Overal is wanorde. Opstandigheid is alomtegenwoordig en vermomd zichzelf zelfs als onderschikking aan de Heer! Maar de beproevingen van deze tijd geven ons een gelegenheid lijden en schaamte te verduren, die een rijke beloning zal krijgen bij het podium. Mogen we de genade ontvangen om voordeel te halen uit onze speciale voorrechten, en ze gebruiken om Zijn Naam te verheerlijken!

LIJDEN IN DE LAATSTE DAGEN

In sommige opzichten is het moeilijker lijden te ontlopen in deze laatste dagen dan in Timotheüs tijd. De Schrift verklaart dat, in deze dagen, de mensen zelfzuchtig, geldzuchtig, pronkziek, trots, lasterlijk, opstandig tegen ouders, ondankbaar, kwaadaardig, zonder natuurlijke genegenheid, onverzoenlijk, tegenstanders, onbeheersbaar, wreed, het goede tegenwerkend, verraders, onbezonnen, verwaand, meer liefhebbers van hun eigen bevrediging dan van God, een vorm van godsvrucht hebbend, maar de kracht ervan verloochend. Ons wordt gevraagd zulke lieden te vermijden (2 Tim. 3:1-5). Is het mogelijk tussen zulke “heiligen” te leven en niet te lijden? Gode zij dank, de Schrift zegt niet dat *allen* zo zullen zijn. Evenmin zal een ieder al deze trekken hebben. Doch het is passend voor een ieder van ons om ons bewust te zijn van dit woord, en ervoor te waken dat we zelfs niet een zweem van zulke zonden hebben. Maar we kunnen er niets aan doen dat we

een parallel in Gods dienaren vandaag. Ook legt het nergens nadruk op het afzien van enige profijtelijke bezigheid, want dit wordt nadrukkelijk besloten in het volgende beeld, dat van de akkerbouwer, en zulk afzien wordt in sommige gevallen zelfs nadrukkelijk aan de kaak gesteld. Paulus werkte dag en nacht, met zware inspanning, om anderen niet tot last te zijn en gaf in dit opzicht zichzelf als model.

MEEDINGEN IN DE SPELEN

Een andere fase van het podium, wat tevens de meeste verwarring veroorzaakt, wordt voorgesteld door de atleet. Paulus had dit beeld al eerder gebruikt om de onderwerping van het fysieke lichaam te illustreren. Iedere atleet moet training ondergaan. Hij durft zijn vlees niet te verwennen voordat hij aan een wedstrijd deelneemt. Maar deze fase wordt hier niet bedoeld. Daarenboven voegt hij een punt toe dat goed past bij ons huidige thema. Hij rent en bokst op een manier om niet *gediskwalificeerd* te worden. Hij moet de regels van het spel volgen. De King James A.V. weergave, “castaway - weggeworpene,” (1 Cor. 9:27) geeft een geheel verkeerde draai aan dit beeld. Geen atleet werd ooit weggeworpen als hij faalde aan de voorwaarden voldoen. Hij werd niet verbannen of geëxecuteerd, maar *gediskwalificeerd*. Hij verliest de race, ook al is hij de eerste over de finishlijn. Hij wordt niet tot winnaar uitgeroepen in een bokswedstrijd als hij onder de gordel slaat. Zo zal het zijn bij het podium. Er zal veel verlies geleden worden vanwege wetteloze mededinging.

DE AKKERBOUWER EN HET FRUIT

De zwoegende akkerbouwer moet de eerste zijn die geniet van de vruchten van zijn arbeid (2 Tim. 2:6; 1 Cor. 9:7). Terecht heeft de akkerbouwer het recht op negen-tiende van de vruchten. Zo was dat geregeld in verband met de Besnijdenis tot onderhoud van de Levieten (Lev. 27:30; Num. 18:21). Maar Paulus *weigerde*

wederzijdse verzoening³ kan zijn. Dan is er het goud, Gods soevereiniteit, de Godheid als Beschikker, het goddelijke aspect van ons evangelie, het allerheerlijkste. *Al deze leerstellingen zijn eeuwig, altijddurend*. Zelfs na de voleinding zullen zij overblijven, als de hele mensheid gerechtvaardigd en de gehele schepping verzoend³ zal zijn, en God Alles in allen wordt. Geen vuur zal ooit deze eeuwige waarheden vernietigen.

HET GOUD

Het goud is Gods heerlijkheid als de grote Beschikker. Het is zeer betreurenswaardig om zelfs verstandige heiligen ervoor terug te zien deinzen om de Godheid Zijn juiste plaats als God te geven en de duidelijkste uitspraken van de Heilige Schrift te ontkennen. Het gouden *Alles is uit Hem*, ontaardt tot het houten “de vrije morele zelfbeschikking van de mens.” Of, het kan zijn dat van al *het goede* wordt erkend dat het uit Hem is, of al *het essentiële* voor Zijn plan, of een andere van de vele als uitvlucht gevonden beperkende excuses die voor de mens een aandeel in de goddelijke heerlijkheid zouden kunnen overlaten. Hoe kan God *Alles in allen* worden, totdat dit alles aan het vuur is prijsgegeven? Laten wij voor alles oppassen, dat wij geen inbreuk zullen maken op de heerlijkheid die alleen van God is, want we mogen er zeker van zijn dat het vuur alles zal verteren dat Hem zal beletten om de allerhoogste plaats, in het begin alsook in de voleinding, in te nemen. *Alles is uit Hem! Alles is door Hem! Alles is tot Hem!*

HET ZILVER

De ware verstandhouding tussen God en mensen is heden nage-nog onbekend, en wordt daarom niet vanaf het preekgestoelte verkondigd. De zilveren leerstelling dat de dood van Gods Zoon Hem verzoenend naar de mensheid heeft gemaakt wordt niet alleen genegeerd, maar krachtig weersproken door zowel de priesters als het volk. In plaats daarvan hebben we het gras van

angst en de dreigingen van hel en vagevuur, van wetsbetrachting en religie, wat alles louter voor het vuur geschikt is en in de komende eonen niet kan blijven voortbestaan, wanneer God in de laatste eon alle tranen zal afwissen en in de voleinding het hele heelal zal verzoenen³. Laat ons zulke armzalige en brandbare doctrines liever nu verbranden dan te wachten tot het podium.

KOSTBARE STENEN

Volgens ons idioom duidt het woord “kostbaar” wanneer het wordt toegepast op stenen een beperking tot edelstenen aan, juwelen van grote schoonheid en zeldzaamheid, maar in de Schriften wordt deze aanduiding ook gebruikt voor de grote, gehouwen bouwstenen (Jes. 28:16, 1 Pet. 2:6). Sommige van deze stenen waren veel kostbaarder dan de gemiddelde edelsteen, vanwege de enorme arbeid die het delven, splijten en het transport met zich mee bracht. De volgorde van de woorden—goud, zilver en kostbare stenen—suggereert dat juwelen niet worden bedoeld want zij zijn kostbaarder dan goud. Bovendien zou bijna niemand het in zijn hoofd halen om ze door vuur te testen. Een goede vriend van me kende een proces om kleine commerciële juwelen door middel van een retort te maken. In een beeld als dit zou er geen onzekerheid over hun vuurbestendigheid mogen bestaan.

In het Oosten ziet men vaak gebouwen die door vuur zijn verwoest en door de tand des tijds zijn aangetast. Van de grote tempels te Athene, Baalbek en Jeruzalem is van hun oude architectuur niet veel meer overgebleven dan de stenen, waarvan vele enorme afmetingen hebben en veel waard zijn. Hun *duurzaamheid* is erg indrukwekkend te midden van de prachtige ruïnes. Omdat het beeld hier in contrast staat met *stro*, wat vaak werd gebruikt als brandstof en zelden langer dan een jaar bewaard bleef, zijn stenen als deze erg indrukwekkend wanneer ze een leerstelling voorstellen.

In de Romeinenbrief zouden ze *rechtvaardiging* symboliseren.

een volgeling van Paulus is, er nooit aan denken het evangelie te misbruiken voor zijn eigen materiële voordeel. Toch is er een tendens in ons allen om Gods genadevolle gaven verkeerd te benutten. Als het voornaamste motief in onze harten is om gemakkelijk aan de kost te komen door de waarheid te verkopen, dan zal het ons nu niet in de gevangenis doen belanden, maar het zal onze beloning in die dag in ernstige mate aantasten. Het zal weinig of geen goed doen genade te prediken als onze daden er niet mee overeenkomen. Godsvrucht is geen kapitaal, en we moeten niet verwachten er in financiële zin voordeel uit te halen.

In de praktijk van alle dag werkte Paulus in zijn vak om te kunnen voorzien voor zichzelf en hen die met hem waren (Hand. 20:34). Maar toch was hij niet zo *betrokken* en verstrikt in zijn zaken, dat deze hem hinderden bij zijn werk. Zelfs in die tijd konden de eisen van het zakendoen een mens zodanig bezig houden, dat hij geen tijd of kracht meer kon geven aan de bediening waartoe God hem had geroepen. Op een bepaald moment was ik opzichter in een drukkerij met ongeveer veertig werknemers. Ik vond dit zo belastend, dat ik geen vitaliteit meer over had om het werk te doen dat ik zo liefhad, en daarom nam ik ontslag en degradeerde mijzelf tot een gewone werkman met een lager salaris. Maar ik moest hier ook voor lijden, want het niet werd begrepen door hen die geen sympathie konden opbrengen voor mijn werk in de Schriften. Mijn mede-vaklieden dachten dat ik geestelijk labiel was geworden, maar ik vond het een opluchting. Het was een grote zegen voor mij, omdat het me tijd en kracht over liet voor het hoofddoel van mijn leven, wat niet het verdienen van een boterham was, maar het ontdekken van Gods waarheid en die te publiceren.

Dit beeld van een soldaat kan gemakkelijk verdraaid worden, tenzij we het blijven beperken tot de genoemde punten. Trouwens, we zijn *niet* in oorlog met wie dan ook, maar verkondigen vrede. Letterlijk is dit beeld in strijd met dat van een ambassadeur. Alleen wat betreft *lijden* en *betrokkenheid* vindt het

LIJDT ALS EEN SOLDAAT

Timotheüs werd niet opgeroepen om op in alle opzichten gelijk te worden aan een soldaat. Hem werd niet geadviseerd om met lichamelijke training te beginnen om zijn lichamelijke kracht op te bouwen en te leren hoe te vechten en zijn vijanden te vernietigen en te doden. Integendeel! Maar er was één fase van het leven van een soldaat die zijn leven zou binnendringen, en dat is *lijden*. Wij beelden zelden een ideale soldaat af als iemand die lijdt. Wij schilderen hem vitaal af, in de kracht van zijn leven, zoals het lied zegt: “marcherend als naar de oorlog.” Als ik zou denken dat het aanvaard kon worden, dan zou ik voorstellen dat de woorden veranderd zouden worden in een meer Schriftuurlijke zin: “*Lijdend als in een oorlog.*” Maar wie zou daarover willen *zingen*? Helaas, de “Christian soldiers” van vandaag krijgen hun marsorders niet meer van Paulus, en hebben daarom weinig reden om te lijden.

Vele miljoenen mensen die nu leven hebben geleerd dat Paulus het bij het rechte eind had. De valse glamour van oorlog is in hun gedachten door de werkelijkheid en haar gevolgen verdrongen geworden. Welk een *lijden* volgde in haar spoor! Tot dusverre lijkt er in militaire kringen weinig erkenning te vinden voor dit aspect. Dapperheid en succes werden met medailles en onderscheidingen beloond, net zoals dat nu gebeurt, maar vandaag vragen wonden en lijden om eretekens als strepen en “the purple heart”. Wat ook de uiterlijke symbolen van strijd mogen zijn, de meest blijvende zijn gegraveerd in de harten van hen die vermoeidheid en honger doorstonden, ziekte en mismaaktheid, zenuwshock en totale geestelijke verwoesting. Dat is het beeld dat Paulus ons voor ogen stelt. Net zoals sommigen van de soldaten die zwaar leden hun lot vrolijk tegemoet gingen, zo zouden ook wij met berustende kracht en dankbaarheid het lijden moeten aanvaarden dat met Paulus tot ons komt.

Natuurlijk zal de ware dienaar van Christus, speciaal als hij

Opnieuw kunnen we het gebrek aan onderwijs over dit geweldige thema slechts verzuchten. Zelfs als het woord gebruikt wordt, wordt de betekenis ervan afgezwakt tot de vergeving van zonden, zoals die in de huishouding van het koninkrijk thuis hoort. In het land van Luther bezocht ik vergaderingen in zijn eigen huis, samen met enige honderden andere redacteurs van Protestante religieuze literatuur, en misschien op één enkele uitzondering na ik kon geen aanwijzing vinden dat ze het cruciale belang ervan werkelijk hadden begrepen. Sommigen van hen waren uitermate ijverig en stonden klaar om alles voor hun Heer op te geven, maar ze waren bezig met een leer die slechts brandstof voor de vlammen bij het podium zou zijn. De vergeving van zonden is een tijdelijke maatregel, beperkt tot de afkondiging van het koninkrijk, en zal overbodig worden als alle mensen bij de voleinding gerechtvaardigd zullen worden.

Hieruit kan worden afgeleid dat de leer welke door het vuur zal komen en om beloning zal vragen twee verschillende kenmerken heeft die ons kunnen helpen om die te identificeren en om dat wat door hout, gras en stro wordt voorgesteld te vermijden. Het beeld van huizen die met hout, gras en stro zijn gebouwd wordt ons niet voorgehouden omdat het geen goede bouwmaterialen zijn. Velen vinden onderdak in huizen die er helemaal uit opgetrokken zijn. Het huis waarin dit wordt geschreven bestaat voor het merendeel uit hout en de buitenkant is zo goed als weerbestendig door bekleding met het zogenaamde “redwood,” een soort hardhout. Het staat er nu zo’n zestig jaar en is nog steeds solide. Maar het zou zeker geen vuurproef kunnen doorstaan! Zo is het ook met veel van de leer van het Christendom. Er is iets daarin dat redding aan de mensen brengt, en de heiligen worden geholpen, maar het meeste van de leer behoort tot het koninkrijk. Dat is niet alleen nu misplaatst, het zal ook de vurige inspectie van het podium niet passeren.

Niet alleen moet onze leer die van Paulus zijn, en niet die van Petrus, maar ze moet ook vuurbestendig zijn. Ze zou zodanig

moeten luiden dat ze nooit vernietigd of vervangen zal worden. Dat is het speciale kenmerk van het evangelie voor vandaag. Het is *altijddurend*. Dit geldt niet alleen nu voor de heiligen, maar zal worden uitgebreid om allen te omvatten bij de voleinding. *Wij* worden nu gerechtvaardigd, en *de hele mensheid* zal dat ervaren na de eonen. *Wij* worden nu verzoend³, en dat zal voor *de gehele schepping* gelden wanneer God Alles in allen is. God is nu Alles in *ons*. Hij zal Alles in *allen* zijn bij de voleinding.

DE AARD VAN HET DUURZAME WERK

In ons werk bereiken we vrij vaak gepensioneerde predikanten en oudere dienaren van Christus, die het grootste deel van hun leven op de gebruikelijke wijze hebben gediend. Wanneer zij enkele van de dierbare waarheden leren die we hen brengen, zoals de verzoening³ van allen en Gods huidige verzoenende houding ten opzichte van de naties, de goddelijke geheimenissen, de functie van het kwaad, enz., roepen ze bijna allen uit: “O, had ik dat maar veel eerder geweten!” Ze beseffen dat veel van wat zij hadden gebruikt om de heiligen te onderwijzen in rook zal opgaan voor het podium, toch wilden ze niet dat het anders zou zijn. Ze wilden geen loon ontvangen voor het werk dat in die dag wordt weggevaagd. Om de *hoeveelheid* bekommeren ze zich niet meer, want wat nu telt is de *aard*.

Aan de andere kant worden wij erg bemoedigd door diegenen die nog jong en in de bloei van hun leven zijn, waarvan het grootste deel van hun bediening nog voor hen ligt, wanneer zij vrijwillig een brandstapel maken van veel van hun oude overtuigingen en voor de rest van hun loopbaan het Woord nauwkeuriger onderwijzen. Juist het feit dat de meesten van ons nu al veel aan de vlammen hebben prijsgegeven zou moeten tonen dat we in die dag graag de rest aan de vurige test willen toevertrouwen. Als we niet al ons werk in die dag willen verliezen, zouden we Apollos navolgen, en de Schriften *nauwkeurig* onderwijzen, en

ondergaan. De leer en de behandeling zijn trouwe metgezellen. Hoe meer winst u verdient bij het podium, hoe meer pijn u mogelijk moet verdragen vóór die tijd. Paulus' zaak was niet te wijten aan zijn persoon, maar aan zijn boodschap. Hoe meer u erover denkt, des te vreemder lijkt het dat hij zijn opvolger oproept *kwaad te lijden!* Hoe zelden wordt deze opmerking vandaag gehoord in voorbereiding op een bediening! Komt dat niet omdat Paulus' boodschap ontbreekt? Het is niet nodig zo te handelen dat we kwaad verdienen vanwege onze fouten, of door gebrek aan liefdevol medeleven. Dàt zou nooit aangemoedigd mogen worden. Maar wanneer we trouw zijn aan Paulus' evangelie en het onontkoombare kwaad presenteert zich, laat ons het dan verdragen en er nooit voor terugdeinzen om *met* de grote verkondiger en apostel en leraar te lijden. Laat ons het veeleer koesteren als een voorrecht, de hoogste eer die deze tijd de zonen van Adam kan verlenen.

DE SOLDAAT, DE ATLEET EN DE AKKERBOUWER

Ik ben niet letterlijk een soldaat, atleet of een akkerbouwer, maar figuurlijk gesproken ben ik alle drie in verband met het podium van Christus (2 Tim. 2:3-7). Deze drie beelden, die toepasbaar zijn op allen die aan Christus toebehoren in deze huishouding, wat hun positie of hun manier van levensonderhoud ook is, zijn niet alleen zeer behulpzaam met het oog op die dag, maar zouden ons kunnen helpen in het begrijpen van de functie van deze vorm van beeldspraak, want ze sluiten elkaar onderling uit als we ze zonder beperkingen gaan toepassen. Niemand kan in *alle* opzichten gelijk zijn aan een soldaat en tegelijkertijd *geheel* lijken op een atleet en óók nog eens *op alle manieren* gelijk zijn aan een akkerbouwer. In elk geval is de harmonie beperkt tot een *enkel* onderdeel. Ze omvat niets anders dan het *lijden* van de soldaat, de *regels* van de wedstrijd, en de *voorrang* van de akkerbouwer in het eten van zijn vruchten.

toen Paulus gevangen werd gezet, de meesten van zijn volgelingen verlieten hem en schaamden ze zich ervoor dat ze ook maar iets met hem te maken hadden. Ja, hij was zo van zijn vroegere vrienden afgesneden, dat het moeilijk was hem te vinden, zelfs door hen die zich niet voor hem schaamden (2 Tim. 1:17).

Waarom onderging Paulus deze beschamende onwaardigheden? Omdat hij Gods ambassadeur was voor een opstandige wereld. Omdat hij, als de verkondiger en apostel en leraar van de naties, *trouw bleef* aan het hem toevertrouwde evangelie. Omdat hij Gods opzet bekend maakte alsook de genade die de onze is in Christus Jezus, door Zijn kruisiging en begrafenis en hemelvaart en verheerlijking. Omdat hij de afschaffing van de dood en de verlevendiging van allen onderwees in zijn evangelie. Omdat deze beschamende behandeling van Gods hoogst geëerde en uiterst gezegende van al de dienstknechten van Christus essentieel is als achtergrond voor de onthulling van Zijn alles overstijgende genade, niet alleen voor de mensheid, maar ook voor al Zijn schepselen in de hemelse gewesten, niet alleen nu, maar ook in de eonen die aanstaande zijn.

Paulus wist dit; daarom staat hij er op te zeggen dat hij zich niet schaamt (2 Tim. 1:12). Echter, hij was niet zozeer bezorgd over zichzelf als wel over het evangelie dat aan hem werd toevertrouwd. Wat zou daarvan worden als hij er niet meer zou zijn? Inderdaad, Timotheüs bleef over, tezamen met een paar anderen, maar de grote massa van hen die hij bereikt had lijkten hem verlaten te hebben. Daarenboven waren er krachten aan het werk die de heiligen afkeerden van hem en zijn leer. Fygelus en Hermogenes waren slechts voorbeelden uit de velen in de provincie Asia, waar hij zulke grote aantallen mensen had bereikt, en aan wie hij zijn belangrijkste brieven had gestuurd. Maar hij was niet beschaamd, want hij kende Degene die hij geloofde, en was ervan overtuigd dat Hij in staat was om te beschermen wat aan hem voor die dag werd toevertrouwd (2 Tim. 1:12).

Zij die Paulus' leer verspreiden moeten Paulus' behandeling

wanneer we van de verdergaande openbaringen leren die door de apostel Paulus voor de naties aan het licht worden gebracht, dan zullen we in staat zijn *nog nauwkeuriger* te onderwijzen.

DE VURIGE ONTHULLING

Deze voorbeelden, welke op het gebeuren bij het podium vooruitlopen, kunnen ons helpen te begrijpen hoe het te werk zal gaan. Het *vuur* zal *onthullen*. Het is niet noodzakelijk dat de zaak van een ieder voor de gehele gemeente komt en tot in detail wordt bekritiseerd en onderzocht. Zou dat geen oneindige en ondraaglijke rechtszaak worden? Zelfs als een ieder slechts een minuut in beslag nam, wat nauwelijks mogelijk zou zijn, dan zou de zitting langer duren dan het millennium. Wat zou dat een trieste tijd voor ons zijn! Israël zou op aarde vrede, overvloed en voorspoed genieten, en wij zouden met de oude tekortkomingen bezig zijn, die van onszelf en die van de hele gemeente! Zou dat geen voortdurende pijn betekenen?

In plaats van een langdurige rechtszitting met de oneindige getuigenverklaringen en de eindeloze bewijzen om de feiten op te sporen, zal elke zaak, of allen tezamen, worden *onthuld door vuur*. In de stad waarin dit wordt geschreven wordt een rechtszaak gevoerd met honderden gedaagden die zijn beschuldigd van het posten bij een staking. Het proces heeft zich al maanden voortgesleept. Nu is de nauwelijks handelbare menigte in groepen gesplitst. Maar velen hebben besloten dat het proces zelf nu al erger was dan het vonnis kon uitvallen, en hebben hun boete betaald, om van verdere ergernis verlost te worden. Wat zou het beter en eenvoudiger zijn als een steekvlam een onfeilbaar vonnis had onthuld!

Slechts weinigen van de dienaren van de Heer hebben voldoende licht om de vlammen te voorkomen. Trouwens, degenen met het meeste inzicht zouden weigeren aanspraak te maken op onfeilbaarheid, en staan erop dat hun eerdere tastgang in de

mist van orthodoxie het hen onmogelijk maakte om met vuurbestendige materialen te bouwen, onverschillig hoe schoon hun geweten nu ook mag zijn. En, het is niet verstandig om te zeer bezorgd te zijn over het verleden, maar aan het heden aandacht te schenken, opdat we niet zouden doorgaan om louter voor het toekomstige vuur te bouwen.

Vuur is de beste zuiveraar. Laat ons duidelijk stellen dat dit geen poel des vuurs voor de heiligen zal zijn. Maar zelfs als we in het vuur werden geworpen bij het podium zou ons dat niet schaden. Onsterfelijk, met geestelijke lichamen, zouden we het niet voelen en het zou ons niet aantasten. Echter, het beeld van het vuur wordt niet toegepast op de *heiligen*, maar op hun *werk* als dienaren van Christus in de opbouw van de heiligen. Paulus en Apollos waren *leraren*. Ze onderwezen de Corinthiërs. Letterlijk bestond hun leer of uit waarheid of uit dwaling. Waarheid blijft, zelfs in het hiernamaals. Dwaling niet, dat moet worden vernietigd. Dit zal door de onthulling worden gedaan die ons bij het podium wordt gegeven. Zelfs de tijdelijke waarheden moeten worden vervangen door eeuwige.

Het spreekt vanzelf dat dwaling in de toekomst moet verdwijnen. De onverdraaglijke toestand waarin de huidige kerk zich bevindt zou de hemelse zaligheid in de verschrikkingen van de orthodoxe hel doen veranderen, indien het oneindig zou worden verlengd en uitvergroot. Zou heden dwaling worden gecorrigeerd zou dat voor vele heiligen van de Heer onmetelijk hartzeer betekenen. Hun zwakke gestel zou het niet kunnen verdragen om te zien van hoe weinig waarde hun inspanningen zijn geweest en hoeveel er alleen voor de vlammen geschikt is. Zelfs als het vuur hun persoon niet zou raken, zou het hun zielen doen neerbuigen en hun geest kwellen. Dit gebeurt zelfs in zekere mate als hun inzicht geleidelijk groeit en een bron van vreugde en voldoening is. Hoe genadig is het dat het volle licht pas op onze daden valt wanneer we met lichamen zijn bekleed die zo krachtig zijn dat we alleen maar blij zullen zijn om voor eens en voor altijd van

met ons, geheel buiten ons eigen bewustzijn of willen om. De heerlijke gedachte dat Zijn genade al werd uitgeoefend naar ons vóór eonische tijden (2 Tim. 1:9), is een geweldige hulp om ons uit onze eigen zwakte te tillen en op Zijn kracht te gaan staan. Het loutere feit dat, toentertijd, toen we nog niets fouts gedaan hadden dat daarom riep, Zijn *genade* al aan ons werd gegeven in Christus, toont aan dat onze zonde reeds duidelijk aan Hem bekend was en een noodzakelijke factor in Zijn opzet vormde, want Hij kon zulk een genade alleen tonen aan hen die het tegendeel verdienden. Als Hij *toen* al met onze zonden rekende, is het duidelijk dat Hij deze ook *nu* aankan.

Paulus zelf is hierin ons voorbeeld, net als in alle andere zaken. Hij heeft de hoogste titel die een dienstknecht van Christus in deze tijd kan krijgen. Hij heeft een drievoudige kroon, veel prachtiger dan die van de Rooms-katholieke paus vandaag. Hij was een Verkondiger, een Apostel en een Leraar van de naties. Zijn parochie was de wereld, iedere natie op de bewoonde wereld inbegrepen. In de tijd breidt zijn bediening zich uit over deze eon, want hij sprak niet alleen, maar maakte zijn boodschap onsterfelijk door zijn pen. Hij was de eerste die de afschaffing van de dood verkondigde en leven en onvergankelijkheid aan het licht bracht. Geen van de apostelen voor hem had zo'n boodschap. Niemand had die reikwijdte, noch in tijd, noch in ruimte. Zijn onderwijs overstijgt verre dat van wie dan ook voor of na hem. Ik ben er zeker van dat iedere heilige zal instemmen dat hij bij het podium de hoogste eer verdient van een ieder die ooit heeft geleefd.

En wat was zijn aardse beloning? Bouwde men voor hem een grootse kathedraal, zoals die welke later in Rome werd opgericht ter ere van Petrus? Zette men hem op een met juwelen versierde troon, met een schitterende kroon op zijn hoofd? Kwamen ze hem aanbidden en hem kussen, zoals ze nu de bronzen teen van St. Petrus kussen? Niets van dit alles! Toen onze Heer werd gekruisigd, verlieten Zijn discipelen Hem en vluchtten. Zo ook

we hier haar grootse vertegenwoordiger lijden als ware hij een crimineel, een vijand van de maatschappij, zodat hij het nodig vindt ons te verzekeren dat hij zich niet schaamt voor zichzelf en zijn zoon in het geloof te smeken zich niet voor hem te schamen, en een huishouden aan te bevelen dat hem bijstond en zich niet voor hem schaamde. Wat zijn de tijden toch veranderd!

Ik heb zojuist een verhaal gehoord dat een idee geeft van de houding van de gemiddelde geestelijke die er sindsdien is. Een vriend hoorde een aantal jaren geleden heel wat preken van een geestelijke, maar kan zich niets herinneren van wat hij zei, op één ding na, toen hij een andere geestelijke in het ambt bevestigde in een naburige kerk. Hij sprak toen herhaaldelijk de wens uit dat zijn collega *een prettige tijd zou hebben* tijdens zijn ambtsperiode daar! Ach, hoe diep is de geest van het Christendom gezonken! Een dominee die vandaag de dag trouw is aan Paulus loopt groot gevaar zijn positie te verliezen, tezamen met zijn salaris en zijn reputatie. Zelfs in die dagen schaamden velen van de heiligen zich voor de grootste en hoogste vertegenwoordiger en beelddrager van Gods heerlijke genade.

Kwaad ondergaan met het evangelie is nu vrijwel onbekend. In plaats daarvan wordt het “evangelie” tot een opstapje gemaakt naar een positie van voorkeur en rijkdom. Is het niet duidelijk dat er iets niet goed zit? De wereld heeft haar houding tegenover God niet veranderd. Erger nog: de heiligen hebben hun verwerping van Paulus niet veranderd (2 Tim. 1:15). Hij was met groot succes onder hen geweest. Hij had hen recentelijk geschreven over de hoogste waarheden die ooit bekend gemaakt waren. Zouden ze hem niet door dik en dun trouw blijven? Zouden ze hem niet boven alle mensen eren? Nee! De sluitsteen van genade vereiste dat hij schaamte ontving uit de handen van Gods heiligen, juist diegenen die alles aan hem te danken hadden!

Er is *kracht* voor nodig om kwaad te ondergaan in dienst van God. Dit kan alleen komen door geloof in Zijn Woord, in het bijzonder in een waardering van Zijn Goddelijk handelen

onze fouten verlost te zijn!

VUUR EN VERLIES

Opdat ons onderwijs met betrekking tot het podium in die dag niet zal worden teniet gedaan, moeten we de termen die worden gebruikt nauwkeurig overwegen. Alleen al het noemen van het vuur en verlies is verontrustend voor de zwakken in het geloof, die alles in termen van hun eigen gelukzaligheid voor de toekomst beschouwen. We zouden hen op het hart willen drukken dat deze hun permanente geluk eerder verzekeren dan bedreigen. Het vuur zal niets wegnemen wat aan ons welzijn in de toekomst bijdraagt, maar het zal de hindernissen tot volkomen zaligheid wegnemen.

Paulus zelf heeft reeds “alles prijsgegeven” (Fil. 3:8), vanwege de superioriteit van de kennis van Christus. In de geest verbrandde hij al zijn houten doctrines. Hij was zeer trots op zijn ras en religie. Het Judaïsme was alles voor hem. Zijn rechtvaardigheid naar de wet was zijn meest kostbare bezit. Maar toen hij de waarheid leerde zoals die in Christus Jezus is, *liet* hij dit alles *vallen*. Beide kon hij niet vasthouden. Had hij er spijt van? Geen sprake van! Hij beschouwde het als niet meer dan weggeworpen vuilnis. Zo zal het met ons zijn bij het podium. Er zal veel verbeurd verklaard worden, maar er zal niets van *blijvende* waarde verloren gaan. Al de overgangsdwalingen welke ons nu aankleven zullen bij het podium permanent worden verwijderd en door eeuwige waarheid worden vervangen om ons op altijdddurende gelukzaligheid voor te bereiden.

A.E. Knoch

Vertaling van:
Revealed by Fire

Hoofdstuk 24 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

Lijden en schaamte zijn niet ons deel bij het podium. Maar ze zijn nu ons hoge privilege, als voorbereiding daarop. In plaats van het tegemoet zien van een toekomstige “hel,” “vagevuur” of “oordeelszetel,” met bestraffing als ons deel, mogen we *nu* met het evangelie kwaad verdragen en, als beloning, zullen we samen met Christus *heersen*.

In een van Paulus’ laatste brieven gaat het vaak over de toekomst en de compensatie van “die dag.” Deze frase wordt drie maal in deze tweede brief aan Timotheüs gevonden (1:12,18; 4:8). Telkens wordt het verbonden met het ondergaan van kwaad (1:8; 2:9; 4:5). Het lijden van de heiligen gebeurt *niet bij het podium*, maar *met oog daarop*. Het wordt niet toegebracht door *God*, maar door *de mens*; niet vanwege *zonde*, maar vanwege *geloofstrouw* en *volharding*.⁷ Het zal niet tot een tweede *dood* leiden, maar tot een overvloedig *leven* en zeldzame beloning. We hoeven niet te *vrezen* voor het lijden bij het podium, maar *verdragen* het nu, en *genieten* het in afwachting van die dag.

Schaamte wordt ook verbonden met ons dienstbetoon in verband met het podium (2 Tim. 1:8,12,16). Het getuigenis van Paulus is geen pad naar populariteit. Hij spoort Timotheüs aan zich niet te schamen voor het *getuigenis* van onze Heer, noch voor Zijn *gevangene* (1:8). Paulus zelf was niet beschaamd met het oog op die dag (1:12). Onesiphorus schaamde zich niet voor Paulus’ *keten* en zal in die dag genade vinden (1:16). De christelijke bediening wordt algemeen beschouwd als een van de meest eerbare en waardige van alle beroepen, zover verwijderd van lijden, schaamte en kwaad als maar zijn kan, maar toch zien

⁷Volharding: In dit hoofdstuk de vertaling van *endure*: in het Grieks letterlijk ONDER-BLIJVEN, een betere vertaling is eigenlijk *verduren*.